

Arrest

nr. 157 728 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2015.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 25 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In casu is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld: de aanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij bekritiseert het standpunt van de verwerende partij dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat de verwerende partij correct en afdoende motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

Waar de verzoekende partij er zich in se over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij op haar eigen merites onderzocht. Dit blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, waarin op de verschillende ingeroepen elementen van buitengewone omstandigheden uitvoerig wordt gemotiveerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat de integratie en werkbereidheid van de verzoekende partij niet voldoende is om te regulariseren. Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie en werkbereidheid, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat omtrent deze elementen niet voldoende of afdoende gemotiveerd zou zijn of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou zijn geweest.

In casu echter heeft de verzoekende partij geenszins aangetoond dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland, het verbreken van engagementen van algemeen belang zou inhouden. Voorts laat de Raad gelden dat de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door de verzoekende partij ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. In arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Met betrekking tot de argumentatie van de verzoekende partij omtrent haar langdurig verblijf wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoekende partij meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft (3 mei 2011, 2 februari 2012, 26 oktober 2012), doch heeft ze er geen gevolg aangegeven en alzo haar langdurig verblijf zelf bewerkstelligt.

Met betrekking tot de ingeroepen medische redenen wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hierop uitdrukkelijk werd geantwoord en uiteengezet waarom dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden. Door opnieuw op haar medische toestand te wijzen weerlegt de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet. In het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en waarbij een ambtenaar-geneesheer zich kon uitspreken over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of deze de verzoekende partij verhinderen te reizen of dat hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. Daarenboven stelt artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat “onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:(...) 3° Elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.” Bijgevolg acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing omtrent de gezondheidssituatie van de verzoekende partij dan ook deugdelijk. Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de vorige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “negatief werden afgesloten.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat een verblijfsmachtiging dient ingediend te worden in het land van herkomst zelf, maar enkel dat de aanvraag dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de

verblijfplaats van de betrokkene. In casu blijkt dat het land van herkomst van verzoekende partij, Armenië, niet beschikt over een Belgische diplomatieke post maar dat de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging zich in Moskou bevindt. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij haar aanvraag moet indienen in Moskou zoals de andere Armeense burgers, erkent zij niet het bestaan van buitengewone omstandigheden maar bevestigt zij dat de verzoekende partij over de mogelijkheid beschikt om haar verblijfsaanvraag in te dienen conform de bepalingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven geeft de verzoekende partij in haar aanvraag immers enkel aan dat geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Armenië, doch geeft ze geen enkel element aan waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn zich te wenden tot de bevoegde Belgische vertegenwoordiging, met name die te Moskou. In casu blijkt niet dat de verzoekende partij niet kan reizen, ook niet ten gevolge van de medische toestand. Dit wordt door de verzoekende partij niet aangehaald of gestaafd met een begin van bewijs. Daarenboven werd 4 oktober 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Voormelde beslissing werd op 26 oktober 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Er werd geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 4 oktober 2012.

Bovendien geeft zij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister te dezen beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Voorts wijt Raad erop dat de hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, inhoudt, los van een wettelijke bepaling, dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aantoonde welke informatie zij bij haar horen nog zou meegedeeld hebben die aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige worden er geen andere middelen aangevoerd – ook niet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

De middelen lijken ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 7 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 25 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat de door haar aangevoerde omstandigheden in de beschikking niet op een voldoende concrete wijze worden onderzocht en dat meer bepaald haar medische situatie niet in rekening wordt gebracht terwijl deze, los van de procedure op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ook van belang kunnen zijn in de thans gevoerde procedure op grond van artikel 9bis van dezelfde wet. Daarnaast merkt zij op dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet werden toegepast, in weerwil van de verklaringen dienaangaande door verschillende bevoegde staatssecretarissen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Voor wat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in wezen de motieven van haar verzoekschrift herhaalt, zonder in te gaan op de concrete motieven van de beschikking. Waar de verzoekende partij stelt dat een ziekte die niet kadert in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel van belang kan zijn in een procedure op grond van artikel 9bis van dezelfde wet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de motieven van de beschikking. In de beschikking wordt uiteengezet waarom de Raad van mening is dat de motieven van de bestreden beslissing deugdelijk zijn. Door louter te stellen dat het niet onoverkomelijk is om medische gegevens in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te voeren, ook al is aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgewezen, nu een ziekte die niet kadert in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel van belang kan zijn in een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. De verzoekende partij laat na *in concreto* in te gaan op de motieven van de beschikking. Daarenboven herhaalt de Raad dat de wetgever in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt ook dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische elementen of dat zij hierin ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat *in casu* de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze omwille van een ziekte niet zou kunnen reizen.

Waar de verzoekende partij vervolgens stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet werden toegepast, in weerwil van de verklaringen dienaangaande door verschillende bevoegde staatssecretarissen, wijst de Raad erop dat in de beschikking hierop uitvoerig werd geantwoord. In casu gaat de verzoekende partij niet in op de concrete motieven van de beschikking, maar herhaalt ze de motieven uit haar verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en dat dit vernietigingsarrest *erga omnes* werkt zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de eerste bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, dienen de wet en de rechterlijke beslissingen te primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Ook

de beginselen van behoorlijk bestuur laten hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR CO40157F).

Voorts wordt erop gewezen dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden", strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 25 augustus 2015 onterecht is tot stand gekomen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 25 augustus 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS